

Rozsos Gábor

Qui habet tempus

A vadgesztenye törzsénél
összegyűlt esővíz.
Föld nyeli apró cseppjeit:
néhány nap haladék –
elodázott kiszáradás.

A huszonkilencedik nap –
szökőév szájalma.
Siralomházban bújócska
egy kijátszott hunyó,
a végső számadás elől.

A Tragédia rézmetszetéhez

(London, XI. szín)

Kass Jánosnak, tisztelettel

Mert egysége a szónak és képnek
itt tetten érhető:
hisz látható a pontosan kigondolt
idomok mértana, melyre gép és anatómia
szabálya illeszkedik.
Hol vannak ők, kik egykoron a harcot vívták,
önnön sorsuk sziluettjét látva csak?
Arcuk nyomát már csak e metszet örzi:
kortalan maradnak így ők
a lenyomat dimenzióiban.

Testben rejtőző

Az utcakőnek
vajon fájnak lépteim –
s hallotta-e már
valaki a kidőlt fa
legvégső sóhajtását –

utolsó szavát
haldokló magányának,
vödör vízbe ölt

macskakölykök ösztöntől
feltörő visítását –

de talán mégis
felbukkanhat egy hangja
az elölt szónak,
mi a testben rejtőző
megtört lelkiismeret.

Uáng Uéj levele öccséhez, Uáng csinhez

Mert An Lu-san, a vezér kért:
elfogadtam a miniszter
ajánlatát. Állást kaptam
a kormányban. Bár azt hittem,
szerény életem pénz nélkül
boldogabb, de csak most látom:
ki nem köszönt, az fejet hajt –
s egyre több lesz a barátom.

Talpnyalók mind. Mesterem is
tőlük óvott: „Kemény maggá
lesz egykoron a cseresznye
virága...”. Ha most hallaná,
tudom, magában megvetné
s gúnyolná a tanítványát
most dicsérők, ám valaha
átkozódók hamis szavát.

De leveledben azt kérded,
hogyméért is búslakodom.
Jól ismersz: nékem a vers a
kedves – nem a hatalom.
Pénzem temérdek, s ágyamba
bárkit csalhatnék. Barátot,
kivel oly szívvvel boroztam,
már évek óta nem látok –
bár furcsa, mit írok: vagyon,
birtok és roppant seregem
szörnyű hatalma miatt, mára
sokkalta szegényebb lettem.